

ਜੋ ਕਿ 18 ਦਸੰਬਰ, 1962 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਬਕਾਇਆ ਪਏ ਸੰਸ਼ੋਧਨਾਂ ਲਈ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਸਾਨੀ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉੱਥੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਮੀ ਸੀ।

ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਅਧੀਨ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ 15 ਫਰਵਰੀ, 1963 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਪਰਾਈ

ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ. ਜੇ., ਬਹਿਲ ਸਿੰਘ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ।

1963 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 958 ।

ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (V of 1898)—ਸੈਕਸ਼ਨ 207-ਏ, 215 ਅਤੇ 439—ਕਮਿਟਿੰਗ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ—ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪਰ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ—ਹੁਕਮ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ - ਕੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਸੈਕਸ਼ਨ 215 - ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਕੀ ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 207-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਕੇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸੌਂਪਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਾਲ 1955 ਵਿੱਚ ਜਾਬਤੇ ਦੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਸਥਾਪਤ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦੀ ਵਿਧੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਮੁੱਚੇ ਸਬੂਤ ਨਾ ਤਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਵਚਨਬੱਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸਤਰਾਸਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸਾਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਗਜ਼ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਕੋਡ ਦੀ 173।

ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਜਾਬਤੇ ਦੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 439 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੁਣਵਾਈਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਵਚਨਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 215 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 215 ਤਹਿਤ ਪਾਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜਾਂ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਜਾਂ ਭਰਪੂਰਤਾ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਜੇ ਸਿਰਫ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਇਹ

ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾਸ ਪਵਾਰ, ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਅੰਬਾਲਾ, ਮਿਤੀ 8 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963, ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਭ ਦਿਆਲ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਲਈ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਸੰਘਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 439 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਮਿਤੀ 8. 25 ਵਾਂ ਫਰਵਰੀ, 1963, ਨੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 302, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਐਚ.ਐਲ. ਸਿੱਬਲ ਅਤੇ ਐਸ.ਸੀ.ਐਸ. ਇਬਲ, ਏ.

ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਲਈ ਐਮ.ਆਰ. ਪੁੰਜ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸ.ਉਰਜੀਤ ਕੌਰ ਟੌਕੋ ਅਤੇ ਕੇ.ਐਸ. ਥਾਪਰ, ਏ.

ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ.—ਇਹ ਹੁਕਮ ਈਹਾਲ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ 1963 ਦੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਨੰ. 958, ਅਤੇ ਸਰਵਣ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਉਸਦੀ ਜ਼ਮਾਨਤ (1963 ਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 1167) ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ।

23 ਅਗਸਤ, 1962 ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਤਲ ਲਈ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302, 1963 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 958 ਵਿੱਚ ਬਹਾਈ ਸਿੰਘ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਨੇ ਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਆਪਣੇ ਟਰੱਕ ਹੇਠ ਕੁਚਲ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਭ ਦਿਆਲ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਫਸਟ ਕਲਾਸ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਨੇ ਚੈਪਟਰ XVIII ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂਚ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਚਲਾਈ। ਉਸ ਜਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 207-ਏ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਵਿਧੀ ਅਨੁਸਾਰ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 207-ਏ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਘਟਨਾ ਦੇ ਗਵਾਹ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਜੀਤ ਰਾਮ ਉਰਫ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਰਾਧਾ ਕਿਸ਼ਨ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ। ਅਦਾਲਤੀ ਗਵਾਹ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਬਿਆਨ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਨੂੰ 25 ਫਰਵਰੀ 1963 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਤਲ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਇਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਭਰਾ ਸਰਵਣ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇ ਕੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੇ ਬਹਾਈ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ | ਕੇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਅੰਬਾਲਾ ਕੋਲ ਚੱਲਿਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 437, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਧਾਰਾ 302, ਭਾਰਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰੇ। ਦੋ ਕਤਲਾਂ ਲਈ ਪੀਨਲ ਕੋਡ। ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਮਿਤੀ 25 ਜੂਨ, 1963 ਦੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਬਹਾਈ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 439, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, 1963 ਦੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 958 ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸੋਧੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਕੇਸ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸ ਦੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 207-ਏ, ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ, ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਹਾਈ ਸਿੰਘ ਦੀ ਜ਼ਮਾਨਤ

'ਤੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਅੱਗੇ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਰੀ ਹੈ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਇੱਕ ਭਰਾ ਸਰਵਣ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਰੱਦ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਫੌਜਦਾਰੀ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 1187 ਆਫ 1963 ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਬਹਾਈ ਸਿੰਘ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਿੱਖਿਅਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅੱਗੇ ਜਾਂਚ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 207-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਬਿਪਤ ਗੋਪ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਿਹਾਰ, (1) ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਯੋਗ ਕੋਈ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਕੇਸ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸੌਂਪਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ।

ਬਹਾਈ ਸਿੰਘ (ਦੋਸ਼ੀ) ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀ ਐਚ.ਐਲ ਸਿੱਬਲ ਨੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਪਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵੀ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਕੇਸ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਸੀ। ਬਹਾਈ ਸਿੰਘ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰਨ ਦਾ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜ ਸਰਵਣ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸੀ, ਦੁਆਰਾ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਜਾਂ ਡਿਸਚਾਰਜ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਕਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪਾਸ ਹੋਇਆ ਹੈ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਨਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਗਿਆ ਹੈ; ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਕੇਸ ਸੈਸ਼ਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਬਹਾਈ ਸਿੰਘ ਦੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੀ ਧਾਰਾ 302, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 215 ਇਹ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 213 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਸਿਰਫ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ। ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਸੰਘਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 439 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਬਹਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੁਣ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਵਚਨਬੱਧ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੋਸ਼ੀ ਉਸ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 215 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 215 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਕੋ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਕੇਸ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 215 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜਾਂ ਸਬੂਤ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਜਾਂ ਕਾਫੀਤਾ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਦਖਲ ਦੇਵੇਗਾ। ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਕਿਸੇ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਅਣਹੋਂਦ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸਬੂਤ ਕਿਸੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਕੇਸ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਦੋਸ਼ੀ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 207-ਏ, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂਚ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹੈ, ਨੂੰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਸਾਲ 1955 ਦੇ ਸਮਝੌਤੇ ਵਿੱਚ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਲਈ, ਕੇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤ ਨਾ ਤਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਚਨਬੱਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸੈਸ਼ਨ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਧਾਰਾ 173, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਸਮੇਤ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸਾਰੀ ਸਮੱਗਰੀ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਅਤੇ ਅਕਲਮੰਦੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਕੋਰਟ ਜਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਅਧੂਰੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਪਾਲਿਕਾ ਨੇ ਧਾਰਾ 215 ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਸ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ (1963 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 958) ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਡਿਸ ਮਿਸਸ1 ਸਮਾਨ. ਰਿਕਾਰਡ ਅਦਾਲਤ ਆਫ ਸੈਸ਼ਨਜ਼ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗਾ।

ਕਿਉਂਕਿ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਕੇਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਹਾਈ ਸਿੰਘ ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ। ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਉਹ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਵਚਨਬੱਧ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਰੱਦ ਕਰਨ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ 1963 ਦੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 1187 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ, ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਜਾਂ ਕੇਸ ਨੂੰ ਲੰਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਹਾਈ ਸਿੰਘ ਦੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ.

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਜੇ. ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਪਰਗਟ ਸਿੰਘ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਆਰਡਰ 88,/1962 ਦੇ ਐਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ।

ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ (1955 ਦਾ XXV)—ਸੈਕਸ਼ਨ 25—ਉਸ ਪਤਨੀ ਜਿਸਦਾ ਵਿਆਹ ਉਸਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਭੰਗ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਣਵਿਆਹਿਆ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ—ਕੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਸਥਾਈ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਭੱਤਾ ਦੇਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ, 1955 ਦੀ ਧਾਰਾ 25 ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦਾ ਸਾਦਾ ਨਿਰਮਾਣ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਉਸ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਭੱਤਾ ਦੇਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਤਲਾਕ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਅਣਵਿਆਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪੂਰਨ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ | ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ |

ਮੋਹਿਤ ਕੁਮਾਰ (ਅਨੁਵਾਦਕ)